
Микола МАТІЇВ-МЕЛЬНИК

“ПРОСВІТА”

*Віки далекі глухо проминали –
І сонних вод німих стояли плеса мертві,
І в темряві гибіли ми й конали,
І все добро богам чужим несли ми в жертву...*

*Князі лягли в теремах, у святинях,
Що в попелі руїни заросли травою –
І ждали Сонця довгі покоління,
Прибиті злиднями і горем і журбою.*

*У панцині тяглись на поле чорне,
Дощами й снігом биті ранком без одежі –
Остяк мололи на кремінних жорнах
І з туги в світ тікали поза рідні межі...*

*Аж Ти в годину скрути і терпіння
Післала світло Сонця й Правди поміж діти –
І душі і серця палким горінням
Натхнула й повела у храм Знання й Просвіти!*

*Ти люд новий на Божий лад створила,
Рабів німих тих підняла із безголов'я –
Вогню цілющого влила у жили,
І сповнила серця всім вірою й любовю.*

*І вже стоять полки на полі яснім
Озарені вогнями й духом Прометей –
І вже ніколи той вогонь не згасне,
Бо в гордих велетнів змінилися пігмеї!..*

*До Рідної Землі любов одна безмірна:
Знання і Праця – горді заповіти –
З тим прапором ідуть Твої вже діти
На прю, до світлих перемог одважно й вірно,*

*Бо хто лиш раз побачив світло Боже
І раз в душі своїй палке почув горіння –
Ніщо в його грудях убити вже не зможе,
Ні з серця вирвати святого Просвітління!*

Життя і знання. – 1937. – Ч. 12.